

פנימיות

מחשבת החסידות לעולם התורה

84

שבט
ה'תשע"ז

והודיע לכל באי עולם כי "הגיע זמן גאולתכם"! הוא הורה כי השליחות היא להכין את עצמו ואת העולם כולו לקבלת פני משיח-צדקנו!

חיזוק ההתקשרות

מכיון שנשיא הדור הוא המשיח שבדור, שכל פעולותיו וקורותיו הם בתור המשיח שבדור - "חליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם", וה"מלך משליך חייו מנגד" כדי לנצח במלחמות ה' להבאת הגאולה, הרי שבקרוב נזכה לראות בעיני בשר את התגלותו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו - משיח-צדקנו, בגאולת עם ישראל והעולם כולו, בבנין בית-המקדש השלישי, בניסי ה' ונפלאותיו, תיכף ומיד ממש.

על-ידי ההתקשרות אל ה"נשמה הכללית" באמצעות הליכה באורחותיו, זוכים לקבל שפע ברכה והצלחה בגשמיות וברוחניות, אשר משפיע הצדיק מחיי החיים - אין-סוף ברוך-הוא.

שעת כושר

בימי ההכנה וחיזוק ההתקשרות לנשיאנו הנצחי, לקראת יום קבלת הנשיאות - יו"ד שבט, כדאי שנתבונן במבט יסודי ומעמיק במהותו של יום, במיוחד בשנת סגולה זו שנת הקהל, המהווה שעת כושר מיוחדת להתחזק באחדות וביראת ה'.

בימים אלו מוסיפים חסידים ואנשי מעשה בלימוד תורתו ובהליכה באורחותיו. ימים אלה מוקדשים להתחזקות בהתקשרותנו למלך המשיח, ובקבלת מלכותו בתוקף ובחיות מחודשים. י' שבט יהיה יום מנוף להחלטות טובות וביצועם המעשי, בהוספה מיוחדת בתורה ומצוות ביראת שמיים, לתקן עולם במלכות ש-ד-י.

הדור השביעי

בימי ההכנה וחיזוק ההתקשרות לנשיאנו הנצחי, לקראת יום קבלת הנשיאות - יו"ד שבט, כדאי שנתבונן במהותו של יום

כאמור, אלו עובדות גלויות ומוכחות. לכן כשאנו משננים לעצמנו ולאחרים את דברי קדשו, חשוב שנשים לב לעובדה שמדובר באיש אלוקים, שהוא ודבריו חיים וקיימים. כפי שמוכח מהמשך קיום נבואותיו, ברכותיו והצלחת שלוחיו.

ניצוצו של יעקב אבינו

ובכן מה אמר הרבי? - את זאת יש ללמוד במאות הכרכים של דברי קדשו. הקורא - בן-תורה וישיבה, אל יסמוך על ציטוטים. ילמד ויתעמק בעצמו מתוך המקור בשלמות. יראה וישפוט!

הרבי לימד שנשיא הדור - שהוא ה"נשמה הכללית" של הדור, הוא בחינת "יחידה הכללית" שהיא מדריגת משיח-צדקנו, ולכן נשיא הדור הוא המשיח שבדור. הרבי גילה כי נשלמה "עבודת הבידורים" ולימד שמכיון שכן הרי שיש כבר לא רק את מציאותו של משיח אלא גם את התגלות דמשיח. הרבי ביאר כי הקב"ה יסד את ה"סדר" שה"נשיא" הוא "נביא", כדי שיוכל לסייע לבני הדור, במילוי תפקיד נשמתם כרצון השי"ת. הוא לימד כי בנשיא הדור קיים הענין של "יעקב אבינו לא מת", כפי שנרמז בראשי תיבות: "נשיא" - ניצוצו של יעקב אבינו.

הרבי קבע כי "דורנו, דור השביעי לבעל התניא הוא דור אחרון לגלות ודור ראשון לגאולה". על כך חזר בעקביות מאז שנת ה'תש"א ללא הרף. בשנים האחרונות הדגיש שההכרזה "הנה זה משיח בא תיכף ומיד ממש" נאמרת בנבואה, שהיא דברי הקב"ה על-ידי נביא זה ושהיא בוודאות,

יום י' שבט הוא יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ ז"ע, ויום קבלת הנשיאות של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו.

עם עובדות אי-אפשר להתווכח, והעובדות הגלויות לכל מבקש אמת הם: הרבי מליובאוויטש, נודע כגאון עולם שמשנתו עשירת ההיקף בכמות ואיכות מחזיקה מאות כרכים בכל מקצועות התורה, ובכל מקצוע בדרך ושיטה מקורית כדרכו בקדש. (בגליונות "פנימיות" כבר זכינו לפרסם שמונים וארבע סקירות במדור "תורת מנחם", על ספריו הקדושים). הרבי נודע כבעל רוח-הקודש מופלא שנבואותיו התקיימו בדיוקנות מופלאה לאורך כל השנים, וממשיכות להתקיים ממש מול עינינו.

הרבי נודע כבעל מופת (כרכים רבים של סיפורי מופתיו כבר נדפסו בשפות רבות ועוד היד נטויה). מדהים להיווכח, כמעשים בכל יום, שממשיכים להיוושע על-ידו, וזרם הפונים גובר והולך. תופעת התשובות הפלאיות ב"אגרות קודש" וספריו הקדושים, גוברת, והדבר מכה גלים בכל החוגים.

הישועות שפעל ופועל עבד ה' למען הכלל והפרט, למאות אלפי ישראל הם מן המפורסמות: ריפא ומרפא חולים, פקד ופוקד עקריות, חולל ומחולל ניסים גלויים בחסדי ה', הרבי נודע כמנהיג-אמת הדואג לכל אחד מעם ישראל, אשר הקים עולה של תורה, תשובה וחסידות בכל קצוי תבל, בהיקף אדיר שאין לו אח ורע בתולדות עם ישראל. את כל חייו הקדיש לה' תורתו ועמו.

השליחות של דורנו

המשכת השכינה, ולא רק שכינה כי אם עיקר שכינה, ובתחתונים דוקא".

כיצד משיגים את המטרה?

מבאר הרבי, שיש ללמוד מה"ראשון" שהוא אברהם אבינו, אשר פרסם והחדיר בעולם את האמונה בה', המחיה ומהווה את העולם, ואשר יש לחיות בעולם באופן הרצוי לפני ה'. זו הייתה עבודתו של אברהם אבינו: הקריא את שם ה' בפני כל עובר ושב, וזה תפקידנו – להחדיר בעולם את האמונה בה'.

את תפקידו ויעודו של

דורנו, ה"דור השביעי"

מאדמו"ר הזקן בעל התניא והשו"ע, ואת הדרך הסלולה המביאה ליעד הנכסף, גילה הרבי בקדשו, מיד ב"מאמר החסידות" שאמר לרגל הכתרתו, באור ל"א שבט" ה'תשי"א, עת קיבל את הנשיאות בגלוי

וכשם שאברהם אבינו לא חיפש לעצמו להגיע למעלת מסירות נפש, אלא "זרק" את עצמו לעבודת ה', מתוך ביטול לה', ומחשבה על "רצון ה'", ולא על המעלה אליה יגיע ע"י עבודתו, כך גם עבודתנו צריכה להיות באופן של "שטות דקדושה", כלומר – במסירות נפש – "למעלה מהשכל", מתוך ביטול לה', מה שמאפשר לפעול מתוך אהבת ישראל אמיתית.

מה מטרת ה"ירידה"?

"על ידי זה נעשית דירה בתחתונים, באתי לגני, במדריגה יותר נעלית מקודם החטא, דכמו בסותר בנין הקודם, על מנת לבנות, הרי פשיטא שבנין החדש צריך להיות במדריגה יותר נעלית מבנין הקודם"... ועל ידי העבודה באופן כזה, יומשך עיקר השכינה למטה בעולם הזה

את תפקידו ויעודו של דורנו, ה"דור השביעי" מאדמו"ר הזקן בעל התניא והשו"ע, ואת הדרך הסלולה המביאה ליעד הנכסף, גילה הרבי בקדשו, מיד ב"מאמר החסידות" שאמר לרגל הכתרתו, באור ל"א שבט" ה'תשי"א, עת קיבל את הנשיאות בגלוי.

הכל כתוב שם במאמר "באתי לגני" המפורסם:

מהו תפקיד הדור?

כיצד משיגים את המטרה?

מה מטרת ה"ירידה" שסובב ה' ע"י חטא עץ הדעת והגלות המרה?

מדוע דווקא צדיק הדור מבית דוד סובל ייסורים כה קשים?

מהי התוצאה המשמחת של כל זה?

והדברים מאירים כנתינתם, וכששומעים אותם מה"הקלטה" שישנה, הם מעוררים שבעתיים, כשקולו הקדוש של הרבי נשמע בבכי עצור, רווי כיסופים לגילוי השכינה.

הבה נדלה פנינים ונצטט מתוך המאמר:

מהו תפקיד הדור?

משה רבינו, השביעי לאברהם, הוריד את השכינה במתן תורה – למטה בארץ לאחר שנסתלקה מהארץ בחטא עץ הדעת, עד שהתעלתה לרקיע השביעי בחטאיהם של הדורות הבאים. והנה לאחר חטא העגל שוב נסתלקה השכינה לשמי רום, עד שנתעלתה לבסוף עד לרקיע השביעי. לקראת הגאולה עומדים שבעה צדיקים, החל מבעל התניא, ומורידים את השכינה מהרקיע השביעי. וכשם שמשה רבינו הוריד את השכינה "למטה בארץ" כך "הדור השביעי" מוריד שכינה למטה בארץ.

ובלשון הרבי: "והנה זה תובעים מכל אחד ואחד מאיתנו, דור השביעי, דכל השביעין חביבין, דעם היות שזה אנחנו בדור השביעי הוא לא על-פי בחירתנו ולא על-ידי עבודתנו, ובכמה ענינים אפשר שלא כפי רצוננו, מכל מקום הנה כל השביעין חביבין, שנמצאים אנחנו בעקבתא דמשיחא, בסיומא דעקבתא, והעבודה – לגמור

הגשמי והחומרי, ויהיה עוד במדריגה יותר נעלית מקודם החטא, וכמ"ש במשיח "ונשא מאד", יותר מאדם הראשון ואפילו כמו שהיה קודם החטא".

"זהו פנימיות הכוונה של ירדת והשתלשלות העולמות וענין החטא ותיקונו וענין סילוקן של צדיקים, שעל ידי זה יהיה "אסתלק יקרא דקב"ה", וכשיוציאו מהגלות ביד רמה ולכל בני ישראל יהיה אור במושבותם, יהיה "אז ישיר משה ובני ישראל וגו' הוי' ימלוך לעולם ועד"!"

מהי הסיבה לייסורי "צדיק הדור"?

"וכ"ק מו"ח אדמו"ר אשר חליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו, הרי כשם שראה בצרותינו, הנה במהרה בימינו ובעגלא דידן, יגאל צאן מרעיתו מגלות הרוחני וגלות הגשמי גם יחדיו ויעמידנו בקרן אורה. אבל כל זה הוא עדיין "גילויים" ועוד יותר – שיקשר ויאחד אותנו במהות ועצמות אין סוף ברוך הוא".

מה התוצאה המשמחת של כל זה?

"זכיון שעברנו את כל הענינים, הנה עכשיו אין הדבר תלוי אלא בנו דור השביעי ונזכה להתראות עם הרבי כאן למטה, בגוף, ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו!"

[מתוך ולפי מאמר קבלת הנשיאות, דיבור המתחיל "באתי לגני" אור ל"א שבט ה'תשי"א]

ובעמדנו בחודש שבט, בתחילת שנת השישים ושש לנשיאותו המופלאה של הרבי, אשר ממשיך להושיע את ישראל באותות ומופתים – "מעשים שבכל יום", זה הזמן להתחזק במשימה, מתוך הידיעה – ששישים ושש שנות עבודת ה', ברוחו של מאמר "באתי לגני", כבר פעלו את פעולתם, מכוחו של נשיא הדור, ומי"ד ממ"ש תתקיים נבואת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו משיח צדקנו: "הנה זה מלך המשיח בא" כי "הגיע זמן גאולתכם!"

זכרון על-אנושי

הוא אמר לרבי: "כבר ניסיתי ללמוד חסידות וזה לא פעל עלי במיוחד". עיניו של הרבי הביטו בשלמה בחום, והוא ענה: "אז תלמד 'מסילת ישרים'!"

מהמקום בו עמדו כעת יכול היה שלמה להביט בפני הרבי. העיניים הזוהרות של הרבי החזירוהו אל הפגישה הקודמת עם הרבי ביחידות בשנת תשל"ו. עתה בשנת תשמ"ט נראה ר' שלמה אחרת לגמרי מאז. הוא התבגר מאוד, פניו מעוטרות כעת בזקן נאה, לבוש בלבושים חסידיים וגם מרכיב משקפיים, שלא כמו בתשל"ו...

עדיין לומד "מסילת ישרים"?

הגיע תורם. שלמה הושיט בחרדת קודש את ידו אל הרבי, ועוד לפני שפצה את פיו, פנה אליו הרבי בשאלה ישירה באידיש: "אתה עדיין לומד מסילת ישרים?"

שלמה הוכה בהלם. במשך שניות ארוכות שנדמו כנצח לא הצליח להוציא מילה מפיו. כשהתאושש ענה כי לומד ושבתקופה האחרונה למד ברבים מכתבי הרמח"ל (ר' משה חיים לוצאטו) – מחבר מסילת ישרים). הרבי חיך חיך רחב ואמר פעמיים: "זייער גוט" (באידיש – טוב מאוד).

ר' שלמה הציג את בנו והרבי העניק להם דולרים נוספים וברכם בבשורות טובות.

"אני חש שזכיתי להחשף לגילוי ניסי, אלוקי ממש", אומר ר' שלמה בהתרגשות. "ממרחק של שנים במהלך עברו לפני הרבי רבבות בני אדם, הכיר הרבי בהבזק של שניה אדם שמראהו החיצוני וגם הפנימי, השתנה מקצה לקצה. האם זה בגדר אנושי?!"

(מתוך "המופלא והמיוחד" חלק א' עמ' סה – מאת הרה"ג ר' שמואל יצחק גד הכהן יודיקין שליט"א, בני ברק)

כלל ועיקר. הרבי רק המליץ לו ללמוד חסידות וכך יפתרו לו כל הספקות. שלמה לא קיבל את ההמלצה "זה לא מדבר אלי", התריס, "כבר ניסיתי ללמוד חסידות וזה לא פעל עלי במיוחד". עיניו של הרבי הביטו בשלמה בחום. "אז תלמד 'מסילת ישרים'" (ספר מוסר העוסק באמונה ובהנהגה נכונה).

שלמה הכיר את הספר מימי עלומיו. הצעה זו דווקא מצאה חן בעיניו. הוא הודה, לחץ את ידו הקדושה של הרבי, ויצא לביתו.

בן שלוש עשרה למצוות

עוד באותו ערב חיפש שלמה את הספר המומלץ והחל ללמוד בו. נקפו ימים, חלפו שבועות, וניצנים של שינוי נבטו בתוככי נפשו. שלמה פתח במסע חזרה אל דרך אבותיו. המסע היה איטי וארוך, אך בטוח. כמה שנים לאחר מכן הקים שלמה בית חרדי מובהק, בארצות הברית. הקשר היחיד הנוסף שלו עם הרבי היה כאשר נולד בנו הראשון – בנימין. בעצת חברו החב"דניק בישר על כך לרבי במכתב, וזכה לקבל בחזרה אגרת ברכה.

חלפו שלוש עשרה שנים נוספות. בנימין הגיע לגיל מצוות, בשכונת מגוריהם לא היו חנויות שמכרו את הלבוש המקובל של נערים חרדיים. הוריו של בנימין בחרו לנסוע עימו לקראון הייטס – שכונתו של הרבי – ושם לרכוש עבורו את כל הנדרש. היה זה יום ראשון, יום חלוקת דולרים מהרבי מליובאוויטש לברכה ולצדקה, זו ההזדמנות לבא ולהתברך מפי קודשו לקראת בר המצווה של בנימין. ממחשבה למעשה. השלושה מיהרו ל7707, מקום משכנו של הרבי, והתחלקו בין תורי הגברים והנשים. לאחר המתנה לא קצרה התקרב מאוד תורם של ר' שלמה ובנימין.

שלמה נולד בארץ ישראל. אביו נמנה על חסידי צאנז והעניק לו חינוך תואם. בשנות הבחורות המתקדמות הייתה לשלמה נפילה רוחנית שהתעצמה לאחר שטס לניו יורק כדי לחפש עבודה.

היה זה בשנת תשל"ו, שנה שהייתה עבור שלמה מתסכלת ומבלבלת מבחינת זהותו היהודית. היו לו הרבה שאלות באמונה והשקפה והוא חש מעורער מאוד. מידי יום שאל את עצמו בשביל מה בכלל עליו לשמור תורה ומצוות. שלמה, באמצע שנות העשרים לחייו, הרגיש כי הוא מוכרח להפגש עם מישהו בשיעור קומה, שיוכל לענות לו על קושייתו – תהייתו, אחרת, לא יעמוד בפיתויים הקורצים שמזמנת אמריקה הגדולה.

הכניסה ליחידות

חסיד חב"ד שהכיר במקום מגוריו בארה"ב המליץ לו להתקבל אצל הרבי מליובאוויטש ולשוחח עימו. "הרבי בוודאי יעשה לך סדר בראש!", קבע בבטחון.

מראהו של שלמה באותם ימים היה רחוק מלהסגיר את משפחת מוצא. הוא היה מגולח למשעי, מעוטר בכיפה זעירה ולבוש צבעונים. מכל מקום, כמי שמגיע מרקע חסידי, היה בטוח כי יודע הוא לקראת איזו חוויה הוא הולך. לא אחת בא במחיצתם של אדמו"רים ורבנים חשובים והוא ציפה לפגישה נוספת מאותו סוג.

אולם מיד עם כניסתו לחדרו הקדוש של הרבי קלט שלמה כי זו מציאות שונה לגמרי. הרבי ישב ליד השולחן והביט לעברו במבט חודר. עיני הרבי פילחו את נשמתו וקראוהו לפני ולפנים. השיחה כולה התנהלה באידיש, אותה הכיר שלמה מבית הוריו. הרבי התעניין מהיכן בא, מי הם הוריו, והקשיב בתשומת לב לכל הדילמות והספקות שהעיקו עליו.

הרבי מצידו לא נכנס עם שלמה לדיון

מעלתה של התוועדות

מאת הרב ישראל יצחק זלמנוב

בקשר הייחודי שקיים בין יהודי ליהודי, בעצם זה ש"כל ישראל אחים", "כל ישראל ערביין קומה אחת שלימה" ו"כל ישראל ערביין זה לזה" בגלל היותם בניו של הקדוש ברוך הוא – מצות אהבת ישראל נהפכת להיות חלק מאישיותו הפנימית, ועם כל מחשבה נוספת, בהתעמקות ובהתבוננות, הוא מתעדן ומשתנה. מחשבתו מתמקדת פחות בצרכיו והדרוש לו אלא יותר בקשר הנשמתי שיש לו עם כל אחד ואחד מעם קרובו של ה' יתברך.

קיום אהבת ישראל במדרגה זו – הוא גילוייה של עומק הנשמה. במשך ימי החולין מכוסה עומק הנשמה באבק שמצטבר ובחולות שמגיעים עם רוחות העולם החומרי. אולם כאשר היהודי יושב בהתוועדות חסידית – הוא מסיר את הלכלוך שהצטבר וחושף את האמת הפנימית שלו, את הנשמה."

גדולה לגימה שמקרבת

שלומי ישב דומם ובלע בצמא כל מילה. הוא חש כי למרות שהדברים נאמרו ללא ה'ברען' הישיבתי המוכר לו, אלא בשפה מדודה, ניכר היה כי הם נאמרים בלהט פנימי שאינו מתבטא בתנועות גוף חיצוניות. האמת קרנה מכל אות ותיבה ופילסה נתיבים לליבו. בהלך מחשבתו הישיבתי החל קושר חוטים בין דברי המשפיע הנוכחיים להסבריו אודות ההתוועדות החסידית.

המשפיע המשיך בנועם שיחו. "עצם קיומה של התוועדות מורה על אהבת ואחדות ישראל" אמר. "העובדה הפשוטה שיהודים מפנים מזמנם האישי ומטרדותיהם, באים לשבת ביחד ל"גדולה לגימה שמקרבת", מדברים זה עם זה באהבת רעים גלויה, ומקבלים החלטות טובות בענייני אהבת ישראל הנוגעות

בגשמיות בממון או בגוף, בדיוק כפי שהיינו רוצים שיתנהגו איתנו, בבחינת "ואהבת לרעך כמוך". אולם, גם קיום מצוות אהבת ישראל בפועל יכול להתפס כקיום מצות צדקה ותו לא. עדיין לא מחוור לנו לגמרי כי אכן היהודי אוהב את חברו בלב שלם, כפי שהמצווה בגדרה השלם: "כמוך".

קיימת מדרגה שניה, ובה היהודי מדבר טוב על יהודי שני. קיום מצות אהבת ישראל בדבור מוכיחה כי היא אכן קנתה שביתה מסוימת בלב הגשמי והחומרי של היהודי מקיים המצוה, ויש כאן הרבה יותר מאשר ביצוע גרידא. כאשר יהודי עסוק בדבור בשבחו של חברו באזני אחרים – הוא מגלה כלפי חוץ את הטמון בליבו פנימה.

שלומי ישב דומם ובלע בצמא כל מילה. הוא חש כי למרות שהדברים נאמרו ללא ה'ברען' הישיבתי המוכר לו, אלא בשפה מדודה, ניכר היה כי הם נאמרים בלהט פנימי

אך גם מצב כזה יכול להורות על אהבה חיצונית, שבאה לעיתים ומתרחקת לפרקים. אין אנו יודעים מה מתחולל בסתרי ליבו של אדם, ורק הוא בינו לבין קונו יודע האמת האמיתית. ברור שהוא נמצא במעלה גבוהה יותר מאהבת ישראל במעשה, אבל עדיין יש לו מה להוסיף ולהעמיק בקיום מצוה זו, שהיא "כלל גדול בתורה".

גילוי עומק הנשמה

העמוקה שבכולן היא קיום מצוות עשה במחשבה: כאשר היהודי טורח במחשבתו בטובתו של חברו, ומהרהר בינו לבין עצמו

תקציר הפרקים הקודמים: שלומי תמה מדוע שותים 'משקה' בהתוועדות. שימי מראה לו את דברי השל"ה לפיהם צדיקים וקדושי עליון גילו סודות התורה דווקא בעת שכרותם. הוא בוחר לחזור לבית הכנסת החב"די ומשוחח עם המשפיע שמונה באזניו כמה יסודות בהתוועדות חסידית.

שלומי לא מצליח להבין מדוע לא ניתן לעבוד את ה' ללא התוועדות חסידית, ובמה שונה עבודת המידות עם התוועדות ובלעדיה. במיוחד קשה לו עם דבריו של המשפיע שמעלתה העיקרית של התוועדות מתבטאת באהבת ישראל, שהיא מצוה עליה מצוים הכל – גם מי שלא נוכח בהתוועדות חסידית.

שבת אחים גם יחד

"בהחלט ניתן לקיים את מצות אהבת ישראל ללא ההתוועדות" פתח המשפיע את הנושא החדש. "עצם העובדה שה' יתברך נתן לכל עם ישראל בלי יוצא מן הכלל את המצוה הזו, ו'אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו' – ברור אם כן שכל אחד יכול ומסוגל וצריך לקיים את המצוה הזו".

שלומי נרגע. לרגע חשב שהנה, החסידים מתנשאים על אלו שאינם. הוא המתין לשמוע את המשך דברי המשפיע, שמילולו היה ברור:

"בתורת חסידות חב"ד מבואר באריכות ובמקומות רבים, יסוד שכבר נכתב בדורות קדמונים בספרים הקדושים – שבכל מצוה קיימים שלושת הרבדים: מחשבה, דיבור ומעשה. אלא שתורת חסידות חב"ד השוותה את שלושת הרבדים לשלושת שמות הנשמה: נפש, רוח, נשמה.

גם את מצות אהבת ישראל ניתן לקיים בכל אחד משלושת הרבדים. לקיים מצות אהבת ישראל הלכה למעשה – לאהוב יהודי שני על ידי התעניינות במצבו, לעזור לו

אינני רואה שום גידול

באחת מערי השדה בארה"ב, החליט "רב" ה'טמפל' להקדיש נאום לנושא ההתבוללות, בו התכוון להתנגש חזיתית עם דרכה של חב"ד, המפיצה את אור היהדות ללא פשרות בשיטתו של הרבי.

מיד לאחר שהקהל התחיל לקלוט, שהמרצה תוקף את הרבי עצמו, נעמד על רגליו אדם שאינו שומר מצוות לע"ע והגיב בתוקף: "אתה לא תדבר נגד הרב שלי!!!" למרצה ולציבור המופתע לחלוטין סיפר אותו יהודי:

"כן. הרבי מליובאוויטש הוא הרב שלי. ואספר לכם כיצד זה קרה. לפני צאתי לקרבות וייטנאם, בהם נהרגו רבים מחברי, שמעתי כי מי שהרבי מברכו לפני גיוסו, חוזר משם חי. הלכתי איפוא, לבקש ברכה. נקבע לי תור ל"יחידות" והגעתי בזמן הנקוב. המתנתי מעט, והיהודי שהיה לפני עיין במזוודת הצילומים הרפואיים הגדולה שהחזיק בידו. כעבור מספר דקות שיהודי זה שהה בחדרו של הרבי, ראיתיו יוצא בכעס ובפנים אדומות, כשהמזוודה לא סגורה, וכל הצילומים מתפזרים בפרוודור על הרצפה. היהודי אסף את הצילומים, רטן ונעלם. אני, ממשך היהודי לספר לאנשי ה"טמפל", נכנסתי לחדר הרבי. ביקשתי ברכה שאחזור בריא ושלם משדה הקרב, והרבי אמר לי דברי חיזוק רוחני, וברכני בקשת. אכן רבים מחברי לא חזרו משם. אני, שזכיתי לברכת הרבי, חי וקיים לעיניכם. והנה, לאחר חמש עשרה שנה זיהיתי ברחוב, את היהודי שיצא אז כה כעוס מחדר הרבי עם מזוודת הצילומים. לא התביישתי, ושאלתי אותו: "אתה האדם, שהגיע לפני אז לרבי עם מזוודת צילומים?". "ואתה החייל שעמד שם בתור לרבי?" השיב לי בשאלה. מה היה שם עם הרבי, שאלתי. אספר לך, הגיב ברצון. בת יחידה היתה לי אז שנולדה אחרי שנים לא מעטות. הרופאים מצאו לה גידול במוח, והיה לה תור לניתוח למחרת היום. הגעתי עם מזוודת הצילומים הרפואיים. הרבי העיף בהם מבט ואמר בפסקנות: "אינני רואה שום גידול". התרגזתי מאוד בזלזול של הרבי בממצאי הרופאים, משל אין הוא קולט שעל ילדתי לעבור ניתוח למחרת. לכן יצאתי בכעס ובהתרגשות. מרוב כעס ומתח לא ישנתי כל הלילה, מאידך, בבקר גמלה בליבי החלטה: לפני הניתוח, לדרוש ביצוע צילום נוסף. בהתעקשות קלה, קיבלו הרופאים את בקשתי. אתה כבר מבין. לא מצאו לה שום גידול ולא היה שום צורך בניתוח." לכן לא אפשר שידברו נגדו!..." 5

"והמשפיע... הוא המדריך, המלמד הבר-פועל?" חייך שלומי בהיסוס, בהשתמשו במילים מתוך הקטע שקרא.

"המשפיע הוא השליח של המדריך ומורה-הדרך" ענה המשפיע בפשטות וללא יומרות. "מבחינתי הרבי הוא המדריך בחיים והוא מלמד אותנו כיצד על יהודי לחיות לכתחילה באהבת ישראל. תפקידי הוא רק להיות השליח של הרבי, לבצע את תפקידי האינסטלטור" השתמש המשפיע בדימוי מעולם המעשה, "לפתוח 'סתומות' שעלולות להיות קיימות בלבבות, לגרום למתוועדים להתחבר לענין, ואז אפשר להעביר להם את דברי הרבי במילואם".

"אפשר לחשוב שכל החסידים שמתתפים בהתוועדות מקיימים את מצות אהבת ישראל לכתחילה" העיר שלומי בניצניות.

תרופה נפלאה

"אכן" הסכים איתו המשפיע, "מי שלא דואג באופן אישי ומקפיד להשתמש בתרופה הנפלאה שנקראת התוועדות חסידית, ולא 'לוקח' אותה באופן קבוע, על פי המרשם המדויק - יתכן מאוד שהוא יהיה רחוק מאוד מקיום מצות אהבת ישראל כפי שהרבי מלמד. והיות שהיצר הרע מודע היטב לפעולה האדירה והמהותית של התוועדות החסידית על נפש היהודי - הוא נוקט בכל דרכי התחבולה הקיימות על מנת למנוע את קיומם של התוועדות חסידיות ואת ההשתתפות בהם בצורה פעילה. היצר הרע לא מעוניין שנפשו האלוקית של היהודי תהיה הדומיננטית, ולכן הוא מנסה מכאן ומשם כדי שחלילה להתוועדות לא תפעל את תכליתה הנרצית".

המילים נעתקו מפיו של שלומי. הוא רצה כל כך להגיב, לדבר, לשאול, להקשות. אולם מחשבותיו התרוצצו במוחו בלי סדר. הוא החליט להסתפק באוצר התשובות שקיבל מהמשפיע בבית הכנסת, ולעבד במוחו את כל מה ששמע. לאחר מכן, הוא יפנה לשוחח על כך עם שימי, הבחור החסידי בשיעור מעליו בישיבה...

המשך בגיליון הבא

לחיי היום יום - מעצימה את מצות אהבת ישראל בכל שלושת הרבדים. ההתוועדות מגלה את רובד ה'מחשבה' עד כמה שהוא קיים אצל כל אחד ואחד, מרחיבה את השימוש ברובד ה'דיבור' ותוקעת יתד הדק היטב בעולם ה'מעשה', שלא ישאר חלל ומקום פנוי שבו היהודי לא מקיים בכל כוחותיו את ציווי קונו".

התוועדות פעילה

המשפיע פתח תהלים על פי נוסח האר"י ז"ל שהיה מונח על השולחן, ופתח בסוף הספר. "קובץ מכתבים" - ראה שלומי את הכותרת. המשפיע דפדף מעט עד שהגיע לעמוד אותו חיפש. "תקרא בקול בבקשה" תחב את הספר בידי שלומי, "זהו חלק מסיפור אותו מספר אדמו"ר הרי"ץ, הרבי הקודם מליובאוויטש".

האותיות הקטנות ריצדו מול עיניו. המשפיע סימן באצבעו על קטע מסויים, ושלומי הקריא. "דרכם של קטנים, אמר רבנו הזקן, שהם חפצים כל דבר טוב רק לעצמם ולזולת אינם דואגים, ומקפידים על שלהם, ובטבעם מקנאים במה שיש לחבריהם, ומהם גם עינם רעה בשל אחרים, והם כעסנים ונרגנים ובעלי מידות רעות. ומבנים ומבנות כאלה האב מצטער צער רב.

כשרצה האב להיטיב חינוך ילדיו, חיפש ומצא מדריך טוב מלמד בר-פועל ויתן את הילדים על ידו להדריכם ולחנכם, וכעבור איזה משך זמן הסתכל בארחות חיי ילדיו והתנהגותם הטובה באהבה ואחזה בשלום ובריעות, איש את רצון רעהו ימלא וכל אחד דואג לטובת חברו כלטובת עצמו, ומהם גם המניחים את דאגת עצמם בשביל דאגת מילוי צרכי חבריהם, אז האב נתמלא עונג ונחת רוח מהנהגות בניו ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם נוסף על גמול הטוב אשר גומל בעדינות לבבו להמדריך והמורה דרך בדרכי החיים".

המשפיע סימן לו להפסיק. "הקטע הזה שקראת הוא משל אותו סיפור אדמו"ר הזקן - בעל התניא ושולחן ערוך 'הרב', על פעולתה של התוועדות חסידית. היא משמשת כתמרור ומסמנת את המטרה הסופית בהתוועדות החסידית - לעזור ליהודי להפסיק להתנהג כילד קטן המחפש כל העת את טובת עצמו ולהתחיל לחשוב באמת ובתמים על טובת זולתו".

יו"ד שבט - יום ההתקשרות

מאת הרב ישבעם הלוי סגל
משפיע בכפר חב"ד

ומאחר שכל נשמות ישראל הפרטיים, מאוחדים לנשמה אחת כללית, שיש בה דרגות שונות - כמו גוף אדם המורכב מאברים שונים, אבל בכללות הם מאוחדים כאחד, הרי הרבי הוא ראש בני ישראל, והוא ה"יחידה הכללית" של עם ישראל, המיוחד בעצמותו ית', וכל נשמות ישראל הפרטיות קשורות בו, ובאמצעותו הם קשורים בקב"ה.

כל צדיק וצדיק - מלבד היותו עובד ה' בכללות, בלימוד התורה וקיום המצוות, בכל לבבו ונפשו ומאודו, הנה, יש לכל צדיק מצוה או ענין מיוחד, השייכת במיוחד לנשמתו, "במאי דהוה זהיר טפי" - שבה הוא עיקר עיסוקו.

מי אנחנו - נמושות שבנמושות - שנדע להבחין בעניניו המיוחדים של הרבי בעל ההילולא, אבל אי אפשר שלא לציין אי-אלו פרטים מתוך עבודתו הגדולה של הוד כ"ק אדמו"ר הרי"צ זי"ע, איש מסירות הנפש, גאונותו האדירה בתורה, בעל מידות, צדיק, בעל רוח הקודש, מלומד בניסים, ועוד ועוד. **מסירות הנפש.** למסור את הנפש בפועל ממש על קדשי בני ישראל, שמירת גחלת היהדות בעם ישראל - בקיום התורה והמצוות.

זאת המטבע שטבע ודרש מכל תלמידיו, חסידיו וכל ההולכים בעקבותיו, כדרך עבודת ה' הנדרשת בדורנו ובלי שום פשרות.

והוא עצמו הולך בראש המחנה למסור נפשו - להיות מוצא להורג במרתפי הגפא"ו מתוך עינויים מסמרי שער, ובדרך נס רק ברגע האחרון - לאחר עינויי תופת - הומר גזר דין המות בהגליה לארץ גזירה, שגם מגזירה זו נגאל, בדרך נס.

אהבת כל ישראל. אף זו מטבע שחידש כ"ק אדמו"ר הרי"צ זי"ע בעבודת אחזקת היהדות בדורנו.

המקובל בדורות שעברו, שעם ישראל נחלק למסגרות שונות - "שוכן לשבטיו", וכל חוג ועדה עבדו את ה' בדרכם ושיטתם - "נהרא נהרא ופשטי", ואלו ואלו דברי אלקים חיים.

במסגרת זו הנה, חסידות חב"ד התמקדה בהפצת מעינות החסידות - פנימיות התורה - בחכמה בינה ודעת, בהתבוננות באלקות המביאה ללב שלם באהבת ה'

וזה אמור להביא - לפחות פעם אחת - לידי התעוררות עלומה ורצון בלתי מוסבר - לעשות איזה מעשה טוב, או לפחות להעריך ולכבד דבר שבקדושה.

נמצא ש"יום פטירתו" של הצדיק אינו יום שבו הוא מת ח"ו, כי הצדיק אינו מת ח"ו - כנ"ל, אלא המושג "פטירה" - פירושו העתקה, היינו העברה מסדר עבודת ה' באופן אחד לסדר עבודת ה' באופן שני - נעלה ומעמיק יותר. (על דרך המושג "הפטרה" שאחר קריאת התורה - שנעתקים מפרשה בתורה שבכתב ועוברים אל דברי נביאים המגלים את המשמעות שבפרשה).

וכך גם הצדיק שנשמתו היתה מלובשת בתוך גופו, ועבד את ה' במגבלות הגוף עד שזיכך וטיהר את הגוף בתכלית, ואף האיר והשפיע על סביבתו - תלמידיו חסידיו ושומעי לקחו, עד שהגיע לשיא שלימות עבודתו, שהשלים את השליחות שלמענה נשלחה וירדה נשמתו לעולם, הנה, אז מתעלה נשמתו ביחד עם כל תורתו ועבודתו שעבד במשך ימי חייו, וביחד עם כל תלמידיו וחסידיו המקושרים לנשמתו, שמתעלים עמו, ומאיר בהם מבחינת שלימות אור נשמתו, לכל אחד ואחד לפי מידת התקשרותו לצדיק.

ולפיכך, יום הסתלקות הצדיק הוא יום סגולה להתקשרות בנשמת הצדיק, ונקרא בשם "יום ההילולא" - שמחת הצדיק שהשלים את עבודת שליחותו, ושמחת המקושרים אליו שמתעלים יחד עמו.

יום יו"ד בשבט הוא יום ההילולא של הוד כ"ק אדונו מורנו ורבינו הרי"צ זי"ע, נשיא בישראל - בחינת "יחידה" כללית בעם ישראל, המעורר את היחידה הפרטית שבנשמת כל איש ישראל.

"יחידה" - היא הדרגה הפנימית והעצמית ביותר שבנשמת כל יהודי, ונקראת "יחידה" על-שם שמיחדת (מאוחדת) ביחיד (עצמות אין-סוף ב"ה), כי עצם הנשמה היא "חלק אלקה ממעל ממש" (תניא פ"ב עפ"י איוב לא, ב), וה"יחידה" מאוחדת בחלק אלקה זה.

ביום יו"ד בשבט - שני אירועים שענינם אחד, "יום ההתקשרות".

א. יום ההילולא של הוד כ"ק אדמו"ר הרי"צ זי"ע.

ב. יום התחלת הנשיאות של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח, שהוא ודבריו חיים וקיימים.

יום ההילולא

בשנת ה'תש"י ביו"ד בשבט, ש"ק פרשת בא בשעה שמינית בבוקר, היתה הסתלקות הוד כ"ק אדמו"ר הרי"צ זי"ע.

ובהדגשה; "הסתלקות" ולא מיתה ח"ו, כי צדיקים גם במיתתם קרואים חיים (ראה ברכות יח ע"א וע"ב), והסתלקות הצדיק - משמעותה "גילוי אור נעלה ביותר" (ד"ה באתי לגני תשי"א סעיף ז).

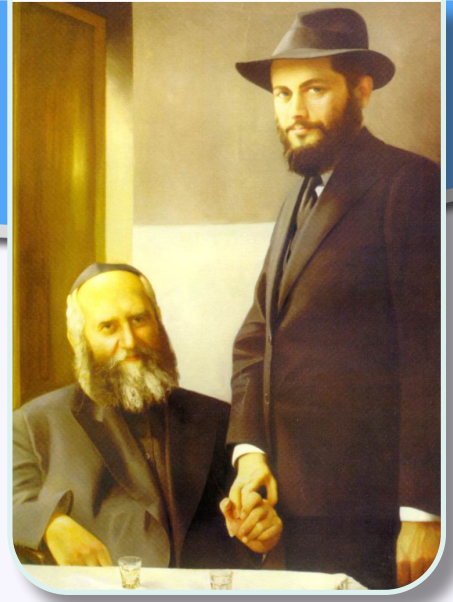
על-דרך מה שכתוב בזה: "אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין" (ח"ב קכח, ב), שפירושו, שמאיר ומתעלה כבוד הקב"ה בכל העולמות.

כי הצדיק כולל את כל מהותו ומציאותו - גופו ונפשו - בעבודת ה', באמונתו, ביראת ה' ואהבתו את ה' - כל ימי חייו, ומתקן את העולם ע"י ההשפעה לתלמידיו וחסידיו - נפש כל המקושרים אליו, ובאמצעותם לכל העולם כולו.

וכאשר הצדיק מגיע לתכלית שלימות עבודתו את ה', שמשלים בעולם את שליחותו שאליה נשלח מאת הקב"ה, הוא חוזר אל "בית אביו" ועולה בעילוי אחר עילוי עד רום המעלות עם כל התורה שלמד וכל המצוות והמעשים הטובים שקיים.

ובעליית הצדיק - מתעלים גם כל בני ישראל שקיבלו את השפעתו האלקית שהשפיע בהם, ואפילו אלו שלא זכו לראותו, אבל למדו דבר כל שהוא מתורתו.

ויתירה מזאת, גם מי שלא למד מתורתו, אבל הצדיק השפיע בו - בנשמתו - השפעה בדרך מקיף - גם כאשר המושפע אינו מרגיש את ההשפעה, הנה, גם הוא מתעלה בעליית הצדיק ביום ההילולא שלו.

ויראתו.

וכאן חידש הוד כ"ק אדמו"ר הרי"צ ז"ע, שהיות ואנו עומדים לפני הגאולה השלימה, וכדברי הנביא (יחזקאל לו, כב): "ועשית אותם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל וגו' ולא יחצו עוד לשתי ממלכות" וכל חלקי העם מתאחדים כאחד, לפיכך דרש מכולם - ללא הבדל עדה או חוג - להתמסר לעבודת אחזקת היהדות במסירות נפש, ללא שום הבדל בין חסידים או "ליטאים" אשכנזים או ספרדים, זקנים או צעירים, תלמידי חכמים או אנשים פשוטים ואפילו ילדים, הנה, אב אחד לכולנו באחדות אמיתית ואהבת ישראל עד אין קץ, כאשר איש את רעהו יעזרו בחיזוק היהדות.

וכך ראינו שהרבי - נשיא חב"ד, מלבד עיסוקו בלימוד והפצת תורת חסידות חב"ד בהשכלה עמוקה, עסק במסירות נפש בארגון "חדרים" ללימוד תורה לתשב"ר, בתי כנסת ומקואות טהרה, ישיבות וכו', וכל זה לכלל ישראל ללא הבדל עדה או חוג. נמצא, יום ההילולא של הרבי הרי"צ ז"ע הוא יום ההתקשרות של בני ישראל בנשמתו הגדולה - יחידה הכללית.

יום התחלת הנשיאות

"השתלשלות הכתרים זה מזה", ובהסתלקות הוד כ"ק אדמו"ר הרי"צ ז"ע, המשיכה הנשיאות ע"י הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ותמשך לעד ולנצח נצחים.

לאחר הסתלקות אדמו"ר הרי"צ ז"ע, הציפו את הרבי - מכל קצוות תבל - ב"כתבי התקשרות" ובבקשות ותחנונים, שיאות לקבל על עצמו את עול הנשיאות ואף הצביעו על כך שבזמנו מסר כ"ק אדמו"ר הרי"צ ז"ע - והטיל על הרבי - את ההנהגה הרוחנית של עם ישראל.

ואכן, ביום יו"ד בשבט ה'תשי"א - בעת ההתועדות - זכה עם ישראל לשמוע

מהרבי את מאמר ההכתרה "באתי לגני ה'תשי"א, והוא המאמר הראשון ממאמרי הרבי מה"מ.

"והימים האלו נזכרים ונעשים" (מגילת אסתר ט, כח), ופירש האריז"ל: כאשר הם "נזכרים" - הם "נעשים" - וחוזרים על עצמם מדי שנה בשנה, וביתר שאת, כי מעלין בקודש.

ואכן, **ביום זה - יו"ד בשבט - מתקשרים כל נשמות ישראל ברבי מלך המשיח, שיבוא ויגאלנו בגאולה אמיתית ושלימה בחסד וברחמים מי"ד ממ"ש.**

והביאור בזה: "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", ואמרז"ל (ב"ר פנ"ו ז): "אין דור שאין בו כמשה", מוכרח להיות "משה" בכל דור, כי משה אמת ותורתו אמת, "אמת" פירושו נצחיות, "שפת אמת תיכון לעד", ומשה שמידתו מידת האמת הוא חי וקיים לנצח, וכמארז"ל (סוטה יג ע"ב): "לא מת משה".

והיינו, שבכל דור ודור יורדין ניצוצין מנשמת משה רבינו ע"ה ומתלבשים בגוף ונפש של חכמי הדור ללמד דעת את העם ולידע גדולת ה' ולעבדו בלב ונפש (תניא פמ"ב).

ולפיכך, בהסתלקות נשמת הרבי הקודם ג"ע, אעפ"י שנשמתו ממשיכה להאיר לכל המקושרים אליו - בגילוי אור נעלה ביותר, כנ"ל, וביתר שאת ממה שהאירה בזמן חיותו בעלמא דין - "יתיר מבחיוהי", מכל מקום - גילוי האור הוא ברוחניות, אבל נשמת הרבי עצמו עולה לגן עדן בעולם האמת,

אך בכדי שהעולם הזה התחתון ימשיך להתקיים ואפילו להתעלות ולהיות דירה לעצמותו יתברך - כפי הכוונה העליונה, צריך משה רבינו לחזור ולהתלבש באדם נוסף, בגוף ונפש של נשיא הדור הבא, שחי עמנו כאן בעולם הזה, כי צדיק יסוד עולם.

כל נשיא בדורו יורד ממעלתו ומתלבש בעיני העולם הגשמי, כדי להכינו לקראת הגאולה השלימה - מימוש הכוונה העליונה ש"נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים" (ראה תנחומא נשא טו. בחוקותי ג. במדב"ר פ"ג, ו. תניא פל"ו ובכ"מ) - התגלות עצמותו ית' בעולם הזה הגשמי, ולא עוד אלא שפנימיות הכוונה היא, שעבודה זו תתבצע על-ידי הנבראים עצמם - מלמטה למעלה.

ובהגיע עת פקודת הצדיק, והשלים את חלקו בהכנת העולם לגאולה, הוא מעביר את שרביט המלוכה לנשיא שבא אחריו, אשר ירד עוד - לדרגה נמוכה יותר בעולם, כדי להמשיך לבררו ולזככו עד שיהי' מוכן לגילוי עצמותו ית' בגאולה השלימה.

וכך השתלשלו ה"כתרים" זה מזה ע"י רבותינו נשיאינו במשך הדורות, עד הדור שלנו שהוא **הדור האחרון לגלות והראשון לגאולה** (ראה דבר מלכות פרשת בא ובעוד כ"מ), שהודעת הרבי מלך המשיח.

ולפיכך, אין הרבי צריך להעביר את המלוכה לאדם נוסף, כי דורנו כבר מוכן להתגלות הגאולה האמיתית והשלימה, והרבי - משה רבינו שבדורנו - יבוא ויגאלנו בחסד וברחמים מי"ד ממ"ש, כי "גואל ראשון הוא גואל אחרון" (ראה שמור" פ"ב, ו. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי).

נמצא, שביום יו"ד בשבט - יום ההילולא של אדמו"ר הרי"צ, החלה הנשיאות של הרבי מלך המשיח - שתתקיים לנצח, ונועדה לממש את הגאולה בפועל ממש.

התקשרות הנשמות

כאמור, התקשרות הנשמות בעצמות אין-סוף ב"ה, נעשית ע"י התקשרות הנשמות בנשמת הצדיק נשיא הדור.

מטרת ההתקשרות היא לממש בפועל את רצון ה' - להיות לו ית' דירה בתחתונים. אופן ההתקשרות - בשלוש בחינות: (א) התקשרות. (ב) דבקות. (ג) התאחדות.

הבחינה הפנימית ביותר היא התאחדות בנשמת הרבי, הממוצע המחבר, ובאמונה עד כדי מסירות הנפש, מתאחדים בעצמות ה'. פעולת ההתקשרות אל הרבי נעשית - עפ"י מה שכתוב בלוח היום יום (כד סיון):

"ההתקשרות האמיתית היא ע"י לימוד התורה, כשהוא לומד המאמרי חסידות שלי, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו בלימודם ובהתוועדותם, ומקיים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלימודים, הנה בזה היא ההתקשרות."

וזוכים לגאולה אמיתית ושלימה ע"י הרבי משיח צדקנו שליט"א בחסד וברחמים מי"ד ממ"ש.

תורת מנחם

שלחן מנחם

שבעה כרכים

סדרת הספרים החדשה "שלחן מנחם" מהווה למעשה הרחבה והעמקה של סדרת "שערי הלכה ומנהג" שיצאה לאור לפני כעשרים שנה, בשנת תשנ"ג.

מכון היכל מנחם הוציא לאור את שערי הלכה ומנהג שהיא סדרה מפוארת המלקטת בתוכה אלפי תשובות וביאורים מאת רבינו הגדול הוד כ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש בנושאים הנוגעים בהלכה ומנהג. והנה במהלך השנים התקבצו במכון תשובות וביאורים נוספים מהרבי מאגרות קודש ומכתבי יד-קודש שנפרסמו בשנים האחרונות. כמו כן, משיחות קודש שנדפסו לראשונה בשנים האחרונות ובהם דברים נפלאים ששופכים אור חדש בנושאים חדשים גם ישנים.

דברים אלו נדפסו והוגשו עתה לראשונה לפני המעיין והלומד באופן מסודר ובהיר, דבר דבור על אופנו. כיון שזכינו עתה לאוצרות חדשים משולחן גבוה - שולחן רבינו, בנושאים השייכים לשולחן ערוך, ובמיוחד שהם מוגשים לפנינו בתוספת הארות והערות כשלחן הערוך והמוכן לפני הלומד נקראה סדרה זו בשם שלחן מנחם.

במהדורה החדשה "שלחן מנחם" באו שורה ארוכה של הוספות חשובות על פני המהדורה הקודמת, ובראשם:

ציונים ומראי מקומות - במהדורה החדשה התווספו אלפי ציונים ומראי מקומות למאמרי חז"ל ולמקורות המוזכרים בדברי רבינו;

השוואות - במהדורה החדשה התווספו ציונים רבים למקומות אחרים בתורת הרבי, בין בתשובות המופיעים בסדרה זו ובין בדברים הנדפסים בספרי הרבי במקומות אחרים, וכן ציונים לספרי רבותינו נשיאינו;

בירורים - כדי להעמיק את העיון בדברי הרבי, עורכי הספר ציינו לאלפי שו"תים וקובצים בהם ליבנו, שקלו וטרו בדברי הרבי, ובפרט בדברים הנוגעים למעשה. במקומות רבים עורכי הספר גם ציינו לספרי האחרונים העוסקים בדברים הנידונים;

פענוחים - במקומות רבים בהם הרבי קיצר בדבריו, נוספו פענוחים בדרך אפשר להקל בהבנת העניין, ואף ציינו את הרקע לתשובה הנידונה.

העורך הראשי של סדרת "שלחן מנחם" הוא הגה"ח הרב יוסף יצחק הבלין, רבה של קריית ליובאוויטש ברמת שלמה ויו"ר המרכז להפצת המעיינות "היכל מנחם", כשאתו-עמו עורכי הסדרה הגה"ח הרב יהודה כהן והגה"ח הרב יעקב הלוי הורוויץ. חברי המערכת הינם: הרב יוסף שמחה גינזבורג, הרב יעקב הלוי וולס, הרב שמואל אופן, הרב זושא וולף, הרב מיכאל זליגסון, הרב יצחק יעקב רוזנשיין, הרב מנחם מענדל רייצעס, הרב לוי יצחק רסקין.

הסדרה החדשה התקבלה בשמחה רבה בהיכלי התורה.

כולו שלי

כידוע, כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, נוהג היה לענות על מכתבי השאלות ובקשות הברכה, באופן מהיר במיוחד. בעודו כותב את התשובה על גבי המכתב האחד הייתה ידו השנייה אוחזת כבר במכתב הבא.

כך טיפל הרבי באלפי המכתבים שהגיעו אליו מידי יום.

המזכירים של הרבי היו מכניסים אליו, לחדרו הקדוש, חבילות של מכתבים, וכן בשעות קבועות ביום היו מעבירים פתקי שאלות שהתקבלו בפקס או בטלפון. לאחר מכן היו להם הזמנים הקבועים בהם היו נכנסים אל הרבי לקבל את התשובות ולהעבירם לשואלים הרבים.

והנה, באחת מפעמים אלו, נכנס אחד המזכירים להביא חבילת מכתבים שכזו, ולפתע הוא ממש נדהם ממראה עיניו: בעוד שלצידו של הרבי מתנוססת חבילה גבוהה של מכתבים, עוסק הרבי בפתק שהכניס אחד משלוחי הרבי. הרבי אוחז את הפתק בשתי ידיו הקדושות ומתעמק בו שוב ושוב.

המזכיר שהיה רגיל לקצב המהיר של מענות הרבי פשוט פער זוג עיניים משתאות, כשואל: מהיכן הזמן לעסוק כך כך הרבה בפתק אחד, בעוד שערימת מכתבים גבוהה ממתינה...

הרבי הבחין בכך. הרים את עיניו הקדושות והיישיר מבטו אל המזכיר, ואמר: "מדוע הינך כה מתפלא?! והרי שליח זה הוא כל כולו, לגמרי שלי... (לאמור: בטל לרבי ומסור לשליחותו הקדושה בכל מכל כל, והרי כמים הפנים אל הפנים...)

(סיפור זה, וגם בעמ' 5 - מאת הרה"ח הרה"ח הרב מנחם מענדל ולישאנסקי, מנהל רוחני בישיבת חסידי חב"ד בחיפה)

לזכות

החיילת בצבאות ה'
שושנה חיה חנטשא

בת **יהודית** שתחי'

לבקיבקר

שהוריה יזכו לרוות ממנה רוב נחת יהודי-
חסידי מתוך בריאות, נחת ושפע רב
בגאולה השלימה בקרוב ממש